

българи сж нѣмали облага да градятъ високи и красиви кѣщи, защото при нѣмане безопасностъ за живота и имота имъ, тѣ сж ставали жертва на произволи, обири и пламъци. При такъвъ поредѣкъ на нѣщата, християнската архитектура е била насочена по-скоро къмъ вътрешността имъ (изби, долапи скривалища и т. н.). И до днесъ личатъ нѣкои дворове, ограднитѣ зидове на които сж по високи отъ самитѣ кѣщи а при това, първитѣ сж отъ камъни, а вторитѣ отъ кирпичи.

Стара улица въ Сливенъ.

Граденето на кѣщата е ставало отъ *майстори*, идещи главно отъ Дебърско, Крушево, Костурско и отъ тѣ нареченитѣ *караманлии* (малоазийско население, което въ основата си е отъ християнски елементи, главно българи). И до днесъ по-главнитѣ здания на Сливенъ се строятъ отъ майстори — македонци, познати тукъ като „арнаути“. Между тия майстори не липсватъ и българи отъ по-близки на Сливенъ покрайнини напримѣръ отъ Тръвненско, както е случая съ майстора строителъ на препостроената новоселска черква Св. София. Рѣзбарската работа на по-вечето Сливенски кѣщи (особено тая на вратитѣ и таванитѣ) е дѣло на Тръвненски майстори.

Сливенскитѣ кѣщи по строежъ се сходятъ най-вече съ Търновскитѣ. Иматъ дървенъ скелетъ, съ участието най-вече на българския циментъ — калъта, кирпичитѣ, и срав-